

PHẦN 2

Buổi tối, vừa gặp Mỹ Hà, Nhã Trúc đã ca cẩm:

- Chiếc xe của mi thật là dở chúng.

Đang sắp xếp lại mớ sách vở, Mỹ Hà phải ngừng tay:

- Gì nữa đây, mới gặp đã than vùi thở rồi hả?

- Thì chiếc xe của mi đó chứ còn gì nữa.

- Nó làm sao?

- Lủng hai lỗ luôn!

Thở dài, Mỹ Hà thắc mắc:

- Tại sao nó lại dở chúng như vậy ?

Nhã Trúc phàn nàn:

- Ai mà biết được khi nó có ý đồ cho chủ nó.

Nhăn mặt Mỹ Hà rên rỉ:

- Trời, mi nói chuyện gì mà ta chẳng hiểu gì cả.

- Hiểu, hiểu gì, ta còn đang bực mình đây nè. Hư chỗ nào chẳng hư nhằm ngay chỗ hấn ta mà lủng.

Tò mò, Mỹ Hà hỏi:

- Hấn ta là ai? Mi làm gì mà úp mở mãi như vậy?

Ném mình xuống giường, Nhã Trúc kể lại: .

- Xui xẻo hết biết luôn. Nó hư đúng chỗ Vũ Bằng và bạn anh ta là Khải Minh.

Phá ra cười, Mỹ Hà reo to lên:

- Ôi trời, tưởng chuyện gì, nói như vậy thì mi gặp may mắn rồi còn gì.

Nhăn mặt Nhã Trúc cần nhằn bạn:

- Mi chỉ tổ được nước hồ đồ thôi.

Nghe bạn nói thế Mỹ Hà ngưng cười mà nghiêm giọng hỏi:

- Vậy theo mi là làm sao chứ hả? Khi không chửi người ta là hồ đồ.

- Vậy chứ còn gì nữa chứ. Người ta đang quê một cục to tướng còn mi ở đó mà cười được

- Sao lại quê hả?

- Trong túi có đồng nào, mà chả quê.

Kinh ngạc nhìn bạn, Mỹ Hà chớp chớp mắt:

- Hả? Vậy rồi mi bị ngồi đồng ở đó hả?

Trầm tư, Nhã Trúc gật đầu nói:

- Ta sẽ phải ngồi đồng ở đó nếu như không có Vũ Bằng có mặt hôm ấy.

Sốt ruột, Mỹ Hà hỏi nhanh:

- Nói vậy thì mi không có ngồi đồng chứ hả?

- Thì không có, nhờ người tình trong mộng của mi đó.

Đỏ mặt, chối quanh Mỹ Hà kêu lên:

- Ôi, mi ăn nói gì kì vậy! Hấn ta mà...

Nhã Trúc truy tiếp:

- Ê, không có gì thì thôi sao mi đỏ mặt vậy?

- Ừ ta...

- Đừng nói với ta là mi để ý đến anh ta nhé?

Cười cười, Mỹ Hà nói nhỏ:

- Nhỏ hỏi kì ghê!

Nhìn bạn trân trân Nhã Trúc chép miệng:

- Vậy là điều linh tính của mình là có thật.

Nguyt bạn một cái thật dài, Mỹ Hà chu môi:

- Nếu vậy thì có gì để nói chứ. Đẳng này ta chưa hề có một chút tình cảm nào cả

- Thật vậy sao?

Mỹ Hà nói giọng tỉnh tỉnh:

- Nếu anh ta tán ta thì cũng có thể lắm.

Nhã Trúc lắc đầu:

- Khi thật, rốt cuộc mi cũng nói thế.

Mỹ Hà vẫn nói giọng ngang ngang:

- Biết làm sao hơn đây khi người ta nói tiếng yêu mình.

Nghe giọng nói của bạn, Nhã Trúc không khỏi cười được:

- Hừm! Vậy là chắc mồm rồi còn gì.

Ngó bạn, Mỹ Hà chúm chím đôi môi:

- Vậy còn mi, mi sẽ thế nào nếu Khải Minh tỏ tình với mi chứ hả?

Lắc đầu quây quây, Nhã Trúc từ chối thẳng thừng:

- Chưa có nghề nghiệp ổn định, mình còn lo cho Nhã Phương nữa. Chuyện ấy xem ra nên khép lại.

Nghe bạn nói Mỹ Hà cảm thấy thông cảm nhiều cho bạn nên thở dài:

- Mi nói thì nghe cũng phải nhưng mà tuổi xuân của tụi mình đi qua nhanh lắm.

Trầm tư, Nhã Trúc lại nói:

- Có lẽ mình phải hi sinh để lo cho Nhã Phương và mẹ của mình.

- Liệu hai người ấy có chịu chấp thuận như vậy không

- Mình cũng không biết nữa.

Thấy bạn buồn, Mỹ Hà đặt tay lên vai bạn an ủi:

- Sợ gì, mi đừng suy nghĩ xa nữa, may mắn sẽ đến với mi thôi.

Phì cười, Nhã Trúc lắc đầu:

- Theo mi thì may mắn gì chứ?
- Thí dụ như mình sẽ tìm được việc làm ngon lành.

Lắc đầu chán nản, Nhã Trúc từ chối:

- Tụi mình gõ cửa gần hết các công ty, xí nghiệp ở thành phố này rồi còn gì.

Mỹ Hà nói giọng tự tin:

- Mình thì tin rằng một ngày nào đó tụi mình sẽ có việc làm ổn định.
- Tốt nghiệp đại học hẳn hoi, vắc bằng đi khắp thế gian để rồi nhận về cái lắc đầu từ chối phũ phàng.

Này, mi tìm ta có gì không?

Lừ mắt nhìn bạn, Nhã Trúc phản nản:

- Dữ ác hôn? Đến giờ này mới hỏi.

Mỹ Hà cười cười:

- Đến đây mi cứ lo mắng vốn ta về chiếc xe thôi mà!
- Ủ, mục đích là ở chỗ đó.
- Vậy giờ tính sao?
- Sao trắng gì, định rủ mi ra Vũng Tàu một chuyến.

Ngạc nhiên nhìn bạn, Mỹ Hà hỏi:

- Đi đâu mà xa vậy?
- Tìm việc làm.

Mỹ Hà kêu lên:

ôi, mi có điên không vậy?

- Sao lại điên hả?
- Đi đâu mà xa đến vậy chứ?
- Ở đây mi thấy rồi đó không ai nhận mình cả.

Ngồi xuống cạnh bạn, Mỹ Hà động viên:

- Đừng vội, hãy chờ một thời gian nữa đi Nhã Trúc.

Nắm vai bạn kéo nằm xuống, Nhã Trúc cười khúc khích:

- Phải chịu vậy thôi nhưng mà...

- Gì nữa đây?

- Chuyện chiếc xe!

Hơi ngẩng đầu lên, Mỹ Hà trêu:

- Có người lo thế rồi mà.

- Ai?

- Vũ Bằng!

Ngồi dậy luôn, Mỹ Hà lắc đầu:

- Minh sẽ mang trả tiền cho anh ta.

- Vũ Bằng đã thay luôn ruột của nó.

- Vậy cũng đâu có bao nhiêu.

Nhã Trúc lại có suy nghĩ khác:

- Vấn đề là anh ta có chịu nhận lại hay không thôi.

Mím môi, Mỹ Hà lại nói: .

- Lấy hay không là chuyện của anh ta, mình cũng đã có nhã ý rồi.

- Mi nói cũng phải.

Cả hai cùng thống nhất như vậy. .

Vũ Bằng nhìn Mỹ Hà bằng ánh mắt dạt dào yêu thương. Lời thì chưa tỏ được trong khi Mỹ Hà dứt khoát muốn trao trả số tiền sửa xe cho Vũ Bằng:

- Anh nên nhận lại số tiền ấy đi!

Vẫn lắc đầu từ chối, Vũ Bằng nói:

- Đừng làm vậy mà Mỹ Hà, dù gì chúng ta vẫn là bạn của nhau mà.

- Mỹ Hà chỉ muốn đâu ra đó rạch ròi mà thôi.

- Chuyện nhỏ, có gì mà Mỹ Hà quan tâm đến như vậy

Nhận sự giúp đỡ của anh, cô cảm thấy kì kì nên nói:

- Làm như vậy hóa ra tôi nợ anh mãi sao?

Vũ Bằng cười cười:

- Anh không tính lãi đâu mà sợ.

- Ừm!

Vũ Bằng lại nói:

- Minh vào quán nước uống li nước nghe Mỹ Hà!

Lắc đầu từ chối, Mỹ Hà quay lại nhìn anh:

- Cám ơn anh tôi đang bận.

- Nhanh lắm mà Mỹ Hà!

Vẫn từ chối, Mỹ Hà vẫn bước đi:

- Xin lỗi tôi đang rất bận!

Vũ Bằng vẫn cố tình năn nỉ:

- Uống ly nước thôi mà Mỹ Hà.

- Tôi không khát đâu. Chào anh nghe!.

Vậy rồi cô đi nhanh ra đường lớn, hòa nhập vào dòng người qua lại.

- Lại thất bại rồi phải không Vũ Bằng ?

Đôi mắt sáng lên niềm tin, Vũ Bằng trả lời bạn:

- Bắt đầu có tiến triển tốt rồi đấy.

- Sao cậu biết?

- Con gái thường là vậy mà.

Khải Minh như vẫn chưa hiểu:

- Chỉ mời uống li nước thôi đã khó khăn rồi.

E then màu mè, còn tụi mình thì đẹp trai không bằng nói dai kia mà.

Như đã hiểu, Khải Minh gật gù:

- Cậu thì có lí do để đeo đuổi, bước đầu có khởi sắc tốt chỉ tội cho mình.

Cười hì hì Vũ Bằng hươ hươ tay:

- Thì cậu cũng nên tiến công vào đi.

Lắc đầu quày quạy, Khải Minh cảm thấy khó khăn còn hơn phải lên trời:

- Cô ấy mặt lạnh như tiền, làm sao mà dám mở lời chứ.

- Con gái là vậy mà!

- Xem ra cậu có nhiều kinh nghiệm quá.

Nheo nheo mắt, Vũ Bằng đứng lên, anh nói giọng đầy tự tin:

- Nhất định một ngày nào đó Mỹ Hà sẽ ngoan ngoãn ngã vào vòng tay của mình.

- Cậu có vẻ tự tin lắm.

- Ê, làm người thì phải tự tin để có hướng phấn đấu tốt chứ.

- Hừ! Vẫn cái giọng ba hoa không bỏ. Vũ Bằng xua tay:

- Cái tính trời cho làm sao mà bỏ đi được.

Chợt Vũ Bằng kêu lên:

- Tao có cách rồi.

Giật mình Khải Minh ngoảnh lại:

- Cách gì nữa đây? Cậu làm như mình là cháu ba đời của Khổng Minh Gia Cát Lượng không bằng.

Cười hì hì, Vũ Bằng đi về phía Khải Minh, anh kể tai nói nhỏ:

- Mà hãy nhìn đi, một cô gái.

Khải Minh như muốn đồ quạu khi anh nhìn theo tầm tay chỉ của bạn:

- Trời, thằng qui, cô bé ấy chỉ khoảng mười lăm.
- Càng tốt.

Giấy nầy Khải Minh thoái thác, anh nhìn bạn kinh dị:

- Trời hỡi! Mà y hãy để cho tao sống với thằng qui. Tha cho cô bé ấy đi.

Biết bạn đã hiểu lầm ý của mình, nên Vũ Bằng xụ mặt:

- Đúng thật là học càng cao thì đầu càng lú lẩn.
- Sao mà y chửi tao kì vậy?
- Chửi thì còn nhẹ đấy. Tao còn muốn đấm cho mày một cái cho khôn ra.

Khải Minh vẫn cãi:

- Thật tình cô bé ấy còn nhỏ lắm mà. .
- Tao nói có sai đâu.

Vung tay, Vũ Bằng đành nói trắng ra:

- Con nhỏ đó là Mỹ Hòa em ruột của Mỹ Hà đó.

Vẫn chưa hiểu ý của bạn, Khải Minh lại hỏi:

- Vậy rồi sao?
- Mình sẽ tìm hiểu Mỹ Hà và Nhã Trúc qua cô bé ấy.

Ngần ngại, Khải Minh lại nói:

- Liệu có được không?
- Nhất định phải được. Mà y để im cho tao nghe.

Lắc đầu, Khải Minh đành trở lại ngồi chỗ cũ, Vũ Bằng đi gần cô bé:

- Mỹ Hòa!

Mỹ Hòa nhận ra Vũ Bằng, cô bé nhe răng cười:

- Em chào anh Vũ Bằng!
- Em đi học về hả?

- Vâng! Vậy còn anh?

- Anh hả? Anh đang uống nước ở đây.

Mỹ Hoà vội vàng:

- Em chào anh nghe.

- Sao vội vậy em! Xe đâu rồi mà em đi bộ vậy.

Phụng phịu Mỹ Hoà than vãn với Vũ Bằng:

- Nó dở chứng rồi nên em đành phải đi bộ thôi.

Điều kiện thuận lợi, Vũ Bằng quan tâm:

- Xe em bị hư gì thế?

Mỹ Hoà chớp mắt:

- Nó hư hỏng nhiều lắm anh ạ!

- Diễn hình là cái gì?

Mỹ Hoà ngập ngừng:

- Sao anh hỏi nhiều vậy? .

- Hỏi để xem anh có giúp gì được em không?

Ngờ vực nhìn anh, Mỹ Hoà hỏi lại:

- Anh định giúp em hả?

- Ừ, xe em hư như thế nào nói anh nghe đi

Nhìn Vũ Bằng không một chút ngần ngại. Mỹ Hoà kể:

- Vỏ xe của em bị mòn ruột cũ quá rồi nên thường bị xì xẹp lép hà.

Tươi cười nhìn cô bé, Vũ Bằng cười xòa:

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Vâng!

- Vậy thì anh có thể sửa được, xe em đang để ở đâu?

Hất mặt nhìn về phía bên kia đường, Mỹ Hoà nói:

- Em gửi bên ấy.
- Em đem qua đây anh sửa cho.
- Nhưng mà...

Thấy cô bé có vẻ ngập ngừng, Vũ Bằng trấn an:

- Không sao đâu!
- Bộ anh biết sửa xe hả?
- Không, người sửa là bạn của anh.

Mỹ Hòa như không còn chần chừ nữa. Cô băng qua lộ lát sau đẩy chiếc xe đến trước mặt của Vũ Bằng:

- Vậy là em làm phiền anh rồi!

Vũ Bằng xua tay:

- Em đừng nói vậy. Giúp nhau lúc hoạn nạn là chuyện thường mà.

Mỹ Hòa vô tư nói:

- Chỉ mới đi bộ một chuyến thôi mà em thấy mỏi cả chân.

Đẩy chiếc ghế đến cho Mỹ Hòa, Vũ Bằng ân cần:

- Em ngồi xuống đây nghỉ chân một lúc đi nhé!

Thật vô tư cô bé cất tiếng hỏi:

Anh Vũ Bằng này tại sao anh lại giúp em như vậy hả?

Cười cười Vũ Bằng nhìn cô:

- Thấy em đi bộ vất vả quá đó mà.
- Thế làm sao em có thể trả nợ anh đây?
- Không sao, anh chỉ giúp em thôi mà.

Duỗi duỗi đôi chân Mỹ Hòa lại nói:

- Thú thật, em ngán đi bộ lắm rồi nhưng mà không có tiền để sửa.

Khải Minh đang thay vỏ và ruột xe cho Mỹ Hòa anh lại cười khì một mình:

- Rõ là một việc làm có ích.

Sửa xong xe cho Mỹ Hòa, Khải Minh nói với cô:

- Em có thể đi học bằng xe mà khỏi cần phải cuốc bộ.

Mỹ Hòa nhìn anh đầy hâm mộ:

- Anh tài thật!

- Không có chi, mai một có hư xe hãy mang đến đây cho anh, anh sẽ sửa giúp.

Mỹ Hòa lên xe, cô rồi rít nói:

- Em cảm ơn hai anh nhé!

Vũ Bằng lại nói:

- Em chưa uống hết li nước.

Ngoái lại cô bé bảo:

- Cảm ơn anh, em uống đủ rồi! Bye

Khải Minh nhìn Vũ Bằng, hai người mỉm cười đắc ý

La la la, la lá là la... Mỹ Hòa hát vang lên cả góc phòng. Thấy lạ, Mỹ Hà nhìn em tò mò:

- Em sao vậy? Được điếm mười chắc.

- Điếm mười là chuyện nhỏ

- Nhật được hầu bao tiền ư?

- Hả? Cũng gần như vậy.

Chớp chớp mắt Mỹ Hà trêu em:

- Nhật của rơi mà không trả lại cho khổ chủ là tính không tốt đâu nhé!

Cười hi hi, Mỹ Hòa sà xuống cạnh chị:

- Còn hơn thế nữa, chị chỉ biết là từ nay em khỏi đi bộ là được rồi.

Trố mắt nhìn em, Mỹ Hà ngạc nhiên:

- Mẹ chưa về, chị không tiền, em làm sao có tiền mà sửa xe?

- Vậy có mới hay.

Nghiêm mặt Mỹ Hà lên giọng:

- Nè, bầy đặt ăn cắp là xấu hổ lắm nghe.

Xịu mặt, Mỹ Hòa chu môi:

- Chị nghĩ xấu cho em vậy sao?

- Nhưng chị muốn biết thật ra tiền ở đâu mà em có.

Ngẩng đầu lên nhìn chị, cô bé cãi lại:

- Em làm gì mà có tiền cơ.

- Vậy tiền đâu ra mà em sửa xe.

Tỏ ra bí mật, Mỹ Hòa nói nhỏ:

- Hôm nay ra đường em gặp may.

- Là sao hả? .

Đang cuốc bộ thì em gặp một người bạn của chị, anh ta đang sửa xe gần đó.

Hơi nhú mày, Mỹ Hà hỏi:

- Là Vũ Bằng!

Sáng mắt nhìn chị, Mỹ Hòa nói như reo:

- Ô hay, sao chị biết?

Nhăn nhó mặt mày như khi ăn nhầm phải ớt, Mỹ Hà kêu lên:

- Trời ơi! Sao em lại đến đó để sửa?

Vẫn phớt lờ, Mỹ Hoà xem như chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Sao vậy chị? Anh ấy rất tốt cơ mà.

- Sao em biết?

- Thì thấy em đi bộ vất vả, anh ấy giúp em vậy mà.

- Em...

Nhìn thái độ kì quặc của chị, Mỹ Hòa không khỏi thắc mắc:

- Chị làm sao vậy?

Lắc đầu, Mỹ Hà chống chế:

- Không sao cả, nhưng mà sau này em nhớ đừng có làm vậy nữa.

Chẳng hiểu ý chị muốn nói gì nên Mỹ Hòa lại nói:

- Thời buổi này hiếm có người tốt như anh ấy vậy đâu.

Nạt ngang, Mỹ Hà hậm hực:

- Em còn nói nữa hả?

- Sao vậy chị? Em nói sai điều gì sao?

- Em không sai nhưng từ nay em không được sửa xe ở đó nữa!

Tò mò, Mỹ Hòa cảm thấy lạ:

- Sao kì vậy chị? Sửa xe thôi mà cũng kén chọn được sao?

Mỹ Hà kể cả nói:

- Không kén chọn nhưng từ nay chị không muốn em sửa xe ở đó nữa nghe chưa?

Thấy mặt kém vui của chị, Mỹ Hòa không dám hỏi nữa mà chỉ gật đầu:

- Vâng! Em xin nghe lời của chị!

Thấy vẻ mặt bí xị của em, Mỹ Hà bật cười:

- Vâng lời mà sao em tiu ngriu vậy hả?

- Là bởi vì...

Mỹ Hòa định nói là bởi vì em muốn biết tại sao chị lại cảm đoán mình như vậy. Nghĩ sao cô lại thôi không nói ra:

- Sao em lại ngập ngừng?

Lắc đầu Mỹ Hòa chối quanh:

- Không có gì.

Mỹ Hà thấy không còn gì để nói nên bảo em:

- Em vào học bài đi!

Mỹ Hòa đáp lí nhí:

- Vâng ạ!

Còn lại một mình Mỹ Hà ngồi thừ ra suy nghĩ: “quái thật, chẳng lẽ mình xin việc làm không được”

Trời thật là bất công.

- **M**ỹ Hòa!

Nghe tiếng gọi Mỹ Hòa cho xe dừng lại, cô như reo lên:

- Anh Vũ Bằng!

Vũ Bằng tươi cười đưa tay cầm ghi đông xe của Mỹ Hòa hỏi một cách quan tâm:

- Xe vẫn chạy tốt chứ em?

- Cám ơn anh xe em chạy tốt!

- Vào đây ăn li kem rồi về.

Chần chừ giây lát, nhớ lời dặn của chị, Mỹ Hòa lắc đầu:

- Dạ, thôi em phải về!

- Chi gấp vậy em?

- Em...

Nắm ghi đông xe của cô bé, Vũ Bằng nói như năn nỉ:

- Vào đây em! Có cả anh Khải Minh trong đó.

- Nhưng em...

- Chỉ một li kem thôi mà Mỹ Hoà:

Trước sự chân thành của Vũ Bằng, Mỹ Hoà cảm thấy xiêu lòng:

- Dạ, nhanh nghe anh!

- Thật nhanh luôn.

Vũ Bằng mang xe của Mỹ Hoà để vào góc cây. Rồi cùng Mỹ Hoà vào quán thấy Khải Minh, Mỹ Hoà cúi đầu:

- Em chào anh Khải Minh. .

Khải Minh mỉm cười gật đầu đáp lại:

- Chào em, em ngồi đi Mỹ Hoà.

Vừa ngồi xuống, cô được Vũ Bằng ân cần:

- Em uống gì vậy Mỹ Hoà?

Mím môi, Mỹ Hoà đáp:

- Em ăn kem!

- Gọi kem cho cô xong, Vũ Bằng hỏi:

- Mấy hôm nay anh thấy chị Mỹ Hà đi đâu vậy Mỹ Hoà?

Mỹ Hoà đáp chân thành:

- Chị hai và chị Nhã Trúc đi tìm việc làm.

Hơi ngạc nhiên, Vũ Bằng hỏi lại:

- Đi tìm việc làm ?

- Vâng! Hai chị ấy đang thất nghiệp, hai chị buồn lắm.

- Thất nghiệp?

- Khải Minh xen vào:

- Anh nghe nói hai cô ấy tốt nghiệp đại học cơ mà.

Vừa cho muỗng kem vào miệng, Mỹ Hoà vừa nói:

- Thì có nhưng mà vậy thì sao chứ? Họ vẫn thất nghiệp ì ra đó.

Hai người nhìn nhau như muốn ngằm bảo họ khơi đúng nguồn rồi.

Vũ Bằng nói với Mỹ Hòa:

- Việc xin việc làm đâu có gì là khó đâu.

Mỹ Hòa thở dài:

- Không khó thật à, hai chị ấy vẫn ra vào than thở là thất nghiệp.

Khải Minh nhìn Mỹ Hòa anh gợi ý:

- Có lẽ hai cô ấy gõ chưa đúng cửa.

Cầm muống dầm dầm li kem, Mỹ Hòa cong môi:

- Em nói thật cơ mà!

Vũ Bằng vẫn nói:

- Tại không đúng dịp thôi Mỹ Hòa ạ!

Mỹ Hòa phàn nàn:

- Còn dịp nào nữa hả anh. Khi mà chị em ra trường đã được một năm rồi.

Vũ Bằng nói đùa:

- Vậy cũng chưa phải là lâu, hãy để cho cô ấy nghỉ ngơi sau bao nhiêu năm vui mãi.

Gật gù tán thành Mỹ Hòa nhượng mắt:

- Em cũng đã đề nghị như vậy!

Khải Minh sốt ruột:

- Chị em nói sao?

Phụng phịu, Mỹ Hòa lắc đầu ngán ngẩm:

- Nói sao đâu, được chị thương cho cái cốc lên đầu đau điếng.

Cả hai bật cười nhìn Mỹ Hòa.

Vũ Bằng kêu lên:

- Mỹ Hà ăn hiếp em sao?

- Hồng phải ăn hiếp đầu.
- Vậy chứ là sao hả?
- Là tại vì em có ý kiến sai nên bị cốc lên đầu.

Khải Minh nhận xét:

- Tìm việc làm không được đâm ra cáu gắt vậy thôi.

Chu môi Mỹ Hoà cãi lại:

- Nhưng em đâu có tội

Vũ Bằng thì đưa ra nhận xét:

- Ừ, mà nghĩ cũng oan cho em thật.

Dẫu môi, Mỹ Hoà âm ức:

- Oan rất lớn đấy!

Cả ba cùng cười, dùng hết 1 kem, Mỹ Hoà đứng lên:

- Em xin phép hai anh.

Vũ Bằng cùng Khải Minh đứng lên, Vũ Bằng nói với Mỹ Hoà:

- Lần sau gặp nhau anh sẽ đái em nữa nhé!

Ngập ngừng, Mỹ Hoà định từ chối:

- Em... em không dám đi nữa đâu.

Vũ Bằng ngạc nhiên:

- Sao vậy em?
- Chị em cấm
- Sao lại cấm em như vậy chứ!
- Em cũng không biết nữa hay là các anh chọc cho chị em giận.

Lắc đầu Vũ Bằng nói bằng lòng thành thật:

- Không đâu, tụi anh đang cố tình để được kết bạn với chị em.

Ngây thơ, Mỹ Hoà hỏi:

- Thật vậy hả?

- Thật trăm phần trăm luôn.

Mỹ Hòa lại nói:

- Nhưng sao chị ấy lại chẳng chịu kết bạn với hai anh.

Khải Minh xen vào:

- Có lẽ do hai anh nghèo quá đó thôi.

Lắc đầu phản ứng về câu nói của Khải Minh, Mỹ Hòa nhận xét:

- Có thể hai anh nghĩ sai về hai chị của em rồi đó.

Vũ Bằng quan tâm lắng nghe:

- Sao em nói vậy?

- Vì hai chị của em không có cái tính như vậy đâu.

Khải Minh gật gù:

- À, cho anh xin lỗi nhé!

Mỹ Hòa đứng lên:

- Xin phép hai anh cho em được ra về.

Vũ Bằng cũng đứng lên theo:

- Để anh lấy xe cho em.

Khải Minh lại dặn:

- Em đừng nói là có gặp hai anh kéo lại bị rầy.

- Vâng! Em biết rồi!

Mỹ Hòa đi rồi, hai anh lại trở về chỗ cũ, Khải Minh chép miệng:

- Kể ra cũng thật tội cho hai cô bé!

Ngược nhìn bạn Vũ Bằng hỏi ý kiến:

- Cậu có cao kiến gì không?

Khải Minh đưa đẩy:

- Mà là cháu ba đời của Khổng Minh sao lại hỏi tao thế?

- Thì cũng phải tham khảo ý kiến của bạn vậy mà.

Khải Minh uống thêm một hơi nước rồi mới nói:

- Tao sẽ nhận Nhã Trúc vào công ty của mình.

Hơi nhêm người lên Vũ Bằng hỏi:

- Vậy còn Mỹ Hà thì sao?

Khải Minh vờ ngạc nhiên:

- Ô hay, đó là chuyện của mày đó thôi.

Gãi đầu, Vũ Bằng nhăn mặt:

- Tao làm sao tính được đây chứ hả?

- Tại sao? . .

- Sợ cô ấy không chấp nhận mà thôi.

Mím môi Khải Minh cùng trăn trở cũng lo lắng:

- Bộ mày nói tao chẳng khó khăn sao?

- Lại có chuyện gì hả?

- Hừm! Biết rồi còn hỏi.

- Có biết gì đâu.

- Thì con nhỏ ma lanh ấy.

Như hiểu ra Vũ Bằng gật đầu hỏi lại:

- Mày muốn nói đến con nhỏ đồng danh Lan Thảo của mày chứ gì?

Khải Minh cự nự:

- Sao lại là của tao chứ?

- Thì mẹ mày đã chọn.

- Ủ, thì đúng vậy nhưng cô ta đồng đã đồng danh chịu không thấu.

Vũ Bằng cười hì hì:

- Cưới cô ta về có lẽ mày phải mua tử kính mà lộng vào.

Rùng mình, Khải Minh bảo:

- Chỉ mới nghe nhắc đến tên thôi thì tao cũng phát ngán.

Lại trêu bạn, Vũ Bằng cười hì hì:

- Nhưng được nước cô ta giàu lại con một.

- Vậy thì sao chứ? Tao đâu có ham giàu.

Lo lắng, Vũ Bằng nói giọng nghiêm túc:

- Giờ tính sao đây?

Khải Minh chợt nói:

- Ôi, có cách rồi!

- Cách gì?

- Tao với mày đến công ty thằng Tùng mập xem sao.

Vỗ tay vào đùi, Vũ Bằng nói to:

- Có vậy mà cũng không nghĩ ra.

- Nhưng tao lại ngại nơi ấy đủ công nhân rồi làm sao chứ.

Vũ Bằng xua tay:

- Chỗ bạn bè nhất định thằng Tùng sẽ giúp mình thôi.

Lại suy nghĩ, Khải Minh nói với bạn:

- Chúng ta chỉ tạm thời gọi hai cô sang đó chờ thời cơ sẽ rước về công ty.

Ngập ngừng, Vũ Bằng lại than thở:

- Khổ nỗi, hai cô ấy có chịu nghe theo sự sắp xếp của mình không?

- Ồ, mình phải làm sao cho thật khéo khéo hai cô lại từ chối.

Vũ Bằng giục:

- Vậy mày hãy điện cho Tùng xem sao?

- Ồ được!

- Gọi nó ra đây uống nước, ta làm việc.

Khải Minh nhấn máy:

- Alô! Khải Minh đây!

Tiếng Tùng vang lên:

- Trời mà đang ở đâu vậy?

- Quán nướn! Ra đây mau nhé!

- Nhưng...

Tùng ngập ngừng định từ chối vì công việc đang gấp thì bị Khải Minh trấn áp:

- Đang có việc nhờ cậy đây, đừng có mà từ chối.

Tùng kêu lên:

- Có chuyện gì quan trọng lắm sao mà coi bộ khẩn trương như thế?

- Thì ra đây thì biết thôi.

- Thế mà đang ngồi với ai ở đó?

- Vũ Bằng!

- Cặp bài trùng ấy à? Giờ này không ở công ty mà lại ra quán cà phê để ngắm nhìn mấy cô à?

Khải Minh nói giọng khẩn trương:

- Thôi nha, nhớ ra liền tụi này đang chờ!

- Gì mà gấp vậy?

- Thời buổi kinh tế thị trường mà!

Tùng mập cười qua máy:

- Vậy sao?

- Qua liền đi!

- Ok!

Khải Minh tắt máy, Vũ Bằng sốt ruột:

- Sao rồi!

- Ra liền!

Hai người chụm đầu vào nhau bàn công việc

Xem ra hai người có vẻ tự tin lắm.